

т'

Дали си съчиняваше, дали възстановяваше сън или тази история се беше случила?
Някога. Много отдавна.

Горски седеше и примигваше и всъщност нямаше никакво значение.

Спомни си огромното небе, което със влажен и сив поглед го пронизваше преди да влезе в голямото здание. Паралелепипед – облицован с бял камък и много стъкло. Някакъв модернизъм. Сградата трябваше да казва нещо, но Горски не можеше да се досети какво. Гледаше небето.

Изпитът беше смразяващ. Никакви тестове в университетите, където беше учил, за никоя от степените, които имаше, не можеха да се мерят с напрежението от този изпит. Нито с капацитета и познанията, които трябваше да има, за да може да държи главата си на повърхността и да не изглежда като ученик.

Когато излезе, Горски изпита чувството, като че ли навън не беше протекло никакво време. Небето беше все същото, всички облаци, до последния пиксел, заемаха точно същите места. Имаха същата форма и цвят. Вятърът подухваше със същия хлад и острота, а от дърветата се откъснаха точно същите листа и паднаха на плочките пред него.

Запали си цигара и, докато гледаше дима, смътно долови,
че скоро нищо от обичайното му ежедневиe вече няма да е същото.

Всъщност защо се явих на този изпит?

Какво искам да докажа?

На кого?

Имам прекрасна работа и всичко около мен е повече от прилично – си каза Горски гледайки еднаквото небе.

Вероятно съм взел изпита. Вероятно след няколко месеца или година ще ме повикат. Каквото и да проверяват за миналото ми – всичко е наред, ще ме вземат. Ще сменя държавата. Ще работя за ...
Да, всичко ще се промени.

- - -

Горски попипа плика с току-що отвореното писмо и реши, че няма да вземе семейството си със себе си.

Ще обясни, че това не е възможно.